



Es atkal būšu brīvs, Leo sev sacīja un mēģināja paluncināt asti, bet tā sērīgi nokārās.

Brīvība ir viss, ko jebkad esmu vēlējis.

Leo jau agrāk bija domājis tāpat, turklāt no sirds, bet nu vārdi izklausījās tukši. Vai viņš bija kļuvis par suni, kas ilgojas pēc tā paša, ko augstu vērtēja saites-suņi, – pēc sabiedrības un draugiem... un bara?

Nē, Leo sev stingri sacīja. Lūk, kā tam ir jābūt, – es esmu viens pats, un mani nekavē nekāds bars. Esmu īsts vienpatis.

Leo iesmilkstējies kāpa pa taciņu augšup, labi zinādams, ka šīs domas vairs neatbilst patiesībai.

Viņš vairs nebija nekāds vienpatis. Tā īsti ne.

Viņš bija izraidītais.

ERIN HUNTER

SURVIVORS

DARKNESS FALLS

ĒRINA HANTERE

KLANU SUŅI

**IESTĀJAS
TUMSA**

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga



ZVAIGZNE ABC

821.111(73)-93

Ha 466

Erin Hunter

SURVIVORS 3: DARKNESS FALLS

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited.

Cover design © Imagine That Group Ltd

All rights reserved.

Ērina Hantere

KLANU SUŅI. IESTĀJAS TUMSA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Santa Brauča*

Korektores *Evija Stikute, Ilona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. L-4141.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta

izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta

atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2023

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-540-4

Īpašs paldies Inbali Izerlesai

Veltīts Izabellai Majai

SUNU KLANI

SAITESSUŅI

BELLA – kucīte ar biezu, zeltaini baltu kažoku; Leo māsa (šeltija un retrīvera jauktene).

DEIZIJA – sīka, balta kucīte ar brūnu asti (Vesthailendas baltā terjera un Džeka Rasela terjera jauktene).

MIKIJS – melnbalts ganusuns ar gludu, zīdainu spalvu (borderkollijs).

MARTA – milzīga, melna sune ar biezu kažoku un lielu galvu (ņūfaundlendiete).

BRUNO – liels, brūns cīņassuns ar biezu kažoku un bargu purnu (vācu aitusuņa un čau-čau jauktenis).

SAULSTARĪTE – sīka kucīte ar garu, baltu spalvu (Maltas bišona).

SAVVAĻAS BARS (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

ALFA milzu vilka jauktenis ar sirmi baltu kažoku un dzeltenām acīm.

BETA neliela vējasune ar īsu, pelēku spalvu (dēvēta arī par Sauli).

MEDNIEKI

UGUNS – ražens, brūns suns ar garām ausīm un pluskainu kažoku.

LEO – suns ar biezu, zeltaini baltu kažoku.

AŠĀ – sīka kucīte ar dzintaraini brūnu un baltu kažoku.

ATSPERE – medību sunē ar dzintaraini brūnu, melni lāsumotu kažoku.

PATRUĻNIEKI

MĒNESNĪCA – melnbalta ganusune (melnbaltā Knoša un melnās Nāsiņas māte).

ŠAUTRA – slaida, brūni balta dzinēj-sune.

NERVS – dzintaraini brūns, melni lāsumots suns ar klibu kāju.

SMILKSTS – sīks savāda paskata šunelis ar mazām auštelēm un krunkainu purnu.

VIENPATIS

SIRMAIS – liels, drukns suns ar strupu purnu.




KLINŠAINĀ
KRASTA
EZERS



SAVVAĻAS
BARA
APMETNE



MILZUSPALVAS MEŽS
INDĪGĀ



MEŽS



MEŽAINĀ KALNA KORE



KOKI AR
MELNO
SNIEGU



ASINSSUŅU
DĀRZS



U P E



SĀVVAĻA



UZ
PILSĒTU



PROLOGS



Gaiss griezīgi nosprakšķēja, un tālumā ieducinājās pērkons. No debesīm aumaļām gāzās lietus, nevaldāmā straumē skalodamies pāri caurspīdīgajam akmenim. Vaušķķis iesmilkstējās un iespieda purnu mammai pavēderē. Blakus drebēdama ieritinājās mazā māsa Pīkste.

– Kuš, kuš, mazie. Jums ne no kā nav jābaidās. – Mamma mierinoši nolaizīja kucēniem ausis.

Vaušķķis, mātes balss iedrošināts, pacēla purnu. Uz mirkli viņu apžilbināja spilgts gaismas atplaisnījums, un tad pasaule atkal iegrīma tumsā. Spalva uz skausta sacēlās stāvus, un pārējie kucēni ķīlktēdami saspiedās ciešāk.

Mamma ar plašu lielās ķepas vēzienu pievilka mazuļus sev klāt, piespieda pie zemes un droši pārļaida tiem mēli. – Zīnu, ka izklausās biedējoši, bet tas ir tikai negaiss. Debessuņi cīkstas ar Zībēnsšautru, taču tikai pa jokam. Tā ir rotaļa.

Debesis vēlreiz pāršķēla zībēns, kam sekoja pērķona dārdi. Vīrs galvas gaudoja aukains vējš. Tas *nemaz* neizklausījās pēc rotaļas.

– Bet vai viņi nenodarīs cits citam pāri? – Vaukšķis bija ielāgojis mamma piekodinājumu – ka rotālās vienmēr jābūt saudzīgiem.

– Nē, viņi nenodarīs cits citam pāri. Viņi tikai plosās. – Mamma pēc kārtas piebikstīja ar purnu katram mazulim. – Debessuņi kādreiz bija viena ģimene, tāpat kā jūs, un Zibensšautra ir viņu draugs. Draugi un suņi no viena metiena kopā iet caur uguni un ūdeni.

– Bet viņi izklausās tik *dusmīgi!* – ievaimanājās Kaucis.

– Vai tu droši zini, ka viņi tikai spēlējas? – noprasīja Ņurkste.

– Jā, es droši zinu, – mamma stingri noteica. – Un tagad, maziņie, ir laiks atpūsties. Drīz arī debessuņi dosies pie miera.

Mamma balsī ieskanējās kas savāds, un Vaukšķis ielūkojās viņas dziļajās, brūnajās acīs, kamēr pārējie knosīdamies piespiedās ciešāk mātei, klausoties nomierinošajos sirdspukstos.

Viņa izvairījās no kucēna skatienu un novērsusies raudzījās caur pazīstamo caurspīdīgo akmeni turp, kur pirms nozušanas tumšajās, lietus pārņemtajās debesīs bija starojusi Mēnessune. Vai mamma sejā bija pavīdējušas šaubas, vai arī tās bija tikai Vaukšķa iedomas?

Dzirdot pārējo kucēnu šņākuļošanu un krācienu, arī Vaukšķa galva kļuva smaga. Viņam gribējās pajautāt mammai ko vairāk par debessuņiem, bet

nogurums bija stiprāks. Kucēns nolaida purnu uz ķepām, un viņa plaksti aizvērās.

Kad Vaukšķis atkal pamodās, negaiss bija pāri un rāmi sijāja lietus. Joprojām bija bezsaule, un brāļi un māsas gulēja vienā mīkstā, siltā kamolā viņam apkārt. Pēkšņi Vaukšķis iztrūcies apķēra, ka mamma ir prom. Viņš paošņāja gaisu un uztvēra pazīstamo smaržu, tad ieraudzīja mammas apveidu turpat netālu ēnās.

Viņa vēroja lietu bungojam pa caurspīdīgo akmeni, pacēlusi purnu pret debesīm, it kā stāvētu sardzē. Vaukšķim tuvojoties, viņa viegli paluncināja asti un pagriezās pret dēlu. Šoreiz mazais bija *pārliecināts*, ka sunes acīs atplaiksni bažas.

Vaukšķis pielēkšoja klāt, bet apstājās pāris soļu attālumā. – Mamm, tā *nav* tikai rotaļa, vai ne? Tur notiek kas cits. Kaut kas nelāgs.

Mamma nolieca galvu. – Tu esi ļoti vērīgs, Vaukšķi. Pārāk vērīgs kucēnam. – Brīdi viņi abi raudzījās augšup uz caurspīdīgo akmeni, bet nakts debesis bija piķmelnas. – Negaisu esmu redzējusi arī agrāk. Šoreiz visam vajadzētu būt tāpat, bet gaiss nez kāpēc šķiet... *saspriegtāks*. Debessuņu balsis skan dobjāk. Iespējams, viņi tiešām tikai rotaļājas, bet varbūt...

Vaukšķis nogaidot vērās mammā, un viņa turpināja:

– ...varbūt viņi dusmojas.

Vaukšķis nodrebēja. – Par ko? – Kucēns mirkli apdomājās. – Uz ko viņi dusmojas?

Mamma nopūtās. – Es nezinu, Vaukšķīt. Varbūt kāds suns ir aizdevis viņiem dusmas, un nu viņi grib mums atgādināt, cik vareni ir.

Vaukšķis iepleta acis. – Ko tādu varētu izdarīt suns, lai viņus tā saniknotu? Un Zibensšautra taču ir suņu draugs. Viņš nekad nenostātos pret mums, vai ne?

– Tev taisnība. Zibensšautra un debessuņi ir mūsu aizstāvji. Varbūt noticis ir kas cits. Nevienš nespēj mēroties instinkta nemaldībā ar garu suņiem. Iespējams, tie ir sajutuši draudus un nu kauc, lai brīdinātu mūs par briesmām.

– Briesmām? Bet tu taču teici, ka viss ir labi! – Vaukšķis uztraucies nokāra asti. – Kāpēc tad sacīji, ka mums ne no kā nav jābaidās?

– Es tikai minēju. Nav jēgas jūs satraukt nieka lietus un vēja dēļ. – Mamma pieliecās un nolaižīja kucēnam purniņu.

Vaukšķis spēji pakāpās atpakaļ un notvēra viņas skatienu. – Bet ja nu briesmas pastāv? Vai nebūtu labāk, ja mēs par tām zinātu? Kā citādi lai aizstāvamies?

Māte palika nelokāma. – Bailes nevienam sunim neko labu nav devušas. Lai kas tur notiktu, debessuņi mūs sargās.

Tumsā otrpus caurspīdīgajam akmenim atkal atskanēja rūciens. Vējš pieņēmas spēkā, un sāka gāzties lietus šaltis. Vaukšķis iesmilkstējās un paslēpa purnu mammai starp priekšķepām. Viņš vienmēr

bija apbrīnojis Zibensšautru – drosmīgo, uzticīgo suni, kas uzskatīja debessuņus par savu baru. Bet nu Vaukšķī modās šaubas. Ja nu garu suns pats ir sadusmojies vai nobijies?

– Neraizējies nu, Vaukšķīt. Esmu pārliecināta, ka debessuņi tikai spēlējas. No tā nekāds ļaunums nevar celties...

Tagad mamma teiktais skanēja neīsti, bet Vaukšķis negribēja strīdēties pretī. Labāk ticēt, ka viņi ir drošībā un drīz vien arī debessuņi gulēs ciešā miegā. – Viņi spēlējoties šausmīgi trokšņo.

Mamma ar degunu pabikstīja dēla purniņu. – Protams! Tie taču ir varenie debessuņi. Tu taču negaidi, ka viņi rotaļājoties izturēsies *klusī*? – To pateikusi, mamma saudzīgi pabīdīja kucēnu pie pārējiem, pati pirms miega vēl uzmanīgi apmeta loku un iekārtojās cieši līdzās. Vaukšķis vēl pēdējoreiz paraudzījās ārā, kur zemi pātagoja lietus. Tad viņš ieņēma vietu blakus Pīkstei, kura klusi nošņaukājās, bet nepamodās.

Vējš gaudodams rībināja pa caurspīdīgo akmeni. Vaukšķim spalva saslējās stāvus, un viņš aizmiedza acis. Prātā ienāca mamma bažas, ka debessuņu kaučieni, iespējams, ir brīdinājums, un mazais notrīsēja.

Kas tik nelāgs varētu atgadīties, lai satrauktu varenos debessuņus?